

Az olasz tanulmányi versenyekről

Az országosan meghirdetett olasz tanulmányi verseny az olasz OKTV hiányát akarta pótolni, de - véleményem szerint - hasznosabb lett annál, mert a tanulók szélesebb körét aktivizálta azáltal, hogy változatos kategóriái különböző képességű tanulók számára nyújtottak érvényesülési lehetőséget.

Az otthon elkészíthető műfordítás a szereplésre nehezebben vállalkozó, de a nyelvvel szívesen foglalkozó tanulókat vontta be a versenybe. A különböző témájú dolgozatok elkészítése a búvárkodni, kutatni szerető gyermekek számára jelentett érdekes feladatot. Az idegen nyelvű megszólalást akadályozó gátlások leküzdéséhez a vers- mondás és a színjátszás jelentette az első lépéseket, mivel a megtanult szöveg, illetve a társak jelenléte biztonságérzetet nyújtott; csak a szép, értelmező elő- adásmódra kellett ügyelni.

A kijelölt témákról való beszélgetésre a legjobbak, legügyesebbek vállalkoztak. Az a tény, hogy osztályok szerinti bontásban zajlottak a versenyek, egyforma esélyeket biztosított minden induló számára, s lehetővé vált, hogy már első osztályos kortól próbálkozzanak.

A versenyre való készülődés nemcsak a versenyzők ügye lett. Osztálytársaik érdeklődéssel kísérték munkájukat, s ahol tudtak, segítettek. Verseket kerestek, előadásra alkalmas jelenteket, esetleg forrásokat a dolgozatokhoz. Nem túlzás azt állítani, hogy mindannyian lelkesebben foglalkoztak az olasszal.

A versenyek nagy hatással voltak az olasztanítás országos helyzetére is.

1965-től 1991-ig a JATE Ságvári Endre Gyakorló Gimnázium olasz szakvezető tanára voltam. A 26 év alatt 145 tanárjelölt gyakorolta mellettem szaktárgya tanítását. Az ő kitartó munkájuk eredményeként honosodott meg sok vidéki középiskolában az olasztanítás.

A 60-as évek végén 70-es évek elején a vidéki iskolákban az orosz mellett szinte mindenütt a német vagy az angol volt a második nyelv. Olaszt sehol nem akartak tanítani. A frissen végzett olaszosok csak másik szakjukkal tudtak elhelyezkedni. De ha már bekerültek egy iskolába, előbb-utóbb kikönyörögtek maguknak egy olasz csoportot. Bár ez volt a legkisebb, a legmostohább csoport, a lelkes tanári munka életben tartotta.

Amikor beindultak a versenyek, az olasztanárok örömmel fogadták, mert meglátták benne a lehetőséget, hogy munkájuk eredményességét bizonyíthatják. Szorgalmas és jól felkészült tanulók a versenyekről díjakkal, dicséretekkel, oklevelekkel tértek haza. S az eddig csak megtúrt olasz lett az a tantárgy, amely ismertséget, országos elismerést hozott az iskolának. Ennek köszönhetően megnőtt az olasztanítás renoméja. Az első olasztanár mellé már nem egy iskola szívesen fogadta a másodikat, az első csoport mellett újabb olasz csoportot is indítottak.

A verseny nagy érdemének tartom, hogy összefogta az ország olasztanárait, és lehetővé tett egy Országos szintű tapasztalatcserét. A távoli vidéki városokban egyedüli olaszosként dolgozó fiatal kolléga nagyon nehezen tud megbirkózni a felmerülő problémákkal. Igyekszik legjobb tudása szerint dolgozni, de szüksége lenne néha egy-egy bátorító szóra, hasznos tanácsra. A versenyek megindítása ezen a gondon is segített.

A versenynapokon az országban tanító olasztanárok szinte teljes létszámban megjelentek. Itt találkozhatott mindenki akár saját régi tanáraival, volt évfolyamtársaival, hasonló problémákkal küszködő kollégákkal, s a baráti beszélgetések mellett lehetőség nyílt szakmai megbeszélésekre is.

A versenyek során kialakult egy egységes követelményrendszer, amelynek köszönhető, hogy kiegyensúlyozott és színvonalas olasztanítás folyik a fővárosban és vidéken egyaránt.

Kakuszi Lászlóné